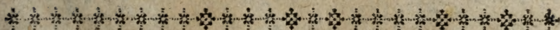
Herrens visse Hevn
Guds Folk
til
Advarsel og Trost.

Forestillet i en
Prædiken til Aftensang
i St. Nicolay Kirke
Paa den Fierde Søndag efter Nyt-Aar
1772.
Efter Begiering ved Trykken udgiven
og
Fordeelen, som maatte blive derved til St. Nicolay Sogns Fattige
af

Jorgen Østrup
Nederst Capellan ved St. Nicolay Kirke.

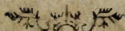
Kiøbenhavn.
Trykt hos H. J. Graae, boende i Knabroestrædet.

Indgang.

Hevnen og Betalingen hører mig til, paa sin Tid skal deres Fod snuble, thi deres Ulykkes Dag er nær, og de Ting som ere beredte, haste at komme til dem, er Herrens Ord: 5te Mose Bogs 32 Cap. 35 vers, hvorudi den retfærdige Gud, sit Folk til den kraftigste Advarsel og Trøst, forkynder ikke allene sin visse Hevn over Syndere, men og viser: hvorledes at denne Herrens Hevn skulde udføres over dem, da de i deres stærkeste Syndelob skulde snuble og falde i den, dem ved deres egne Synder beredte Ulykke. I det foregaaende hører vi, at den store Prophete og Guds Mand Moses, da han nu efter Herrens Bud ved Døden skulde forlade Guds Folk, da

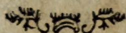
 holder

holder han først som en Afskeeds Tale til dem, som bliver kaldet Moses Sang, og skiønt han har over 600000 Tilhørere, saa kræver han dog Himmelen og Jorden frem at høre, sigende: Hører i Himle og jeg vil tale, og Jorden skal høre min Munds Taler: v. 1. Og hvad vil denne store Guds Mand dermed andet sige, end at saa længe Himmelen var over og Jorden under Guds Folk, igiennem alle deres Slægter, da skulde dette Mosis Vidnesbyrd være dem i en levende Erindring til bestandig Efterlevelse, herpaa hører vi at Moses kortelig foreholder dem Herrens, dem beviiste Velgierninger, men tillige overbeviser dem om deres yderste og strafskyldigste Uskiønsomhed, sigende: Der den rette blev feed, da slog han bag op, du blev feed, blev tyk, blev hyldig, og han forlod Gud, som havde giort ham, og ringe agtede sin Saligheds Klippe; v. 15. Herover forkynder Herren dem og alle deres Liige sin forskrækkelige Vrede og Straf, sigende: En Ild er optændt i min Vrede, og den skal brænde til det nederste Helvede, den skal fortære Landet og dets Grøde, og stikke Ild paa Biergenes Grundvolde, jeg vil sanke Ulykker over dem,

jeg

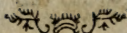
jeg vil skyde alle mine Piile i dem: v. 22. 23. med flere Forbandelser, som Herren forkynder dem, og vilde man her sporge, hvori bestod da egentlig dette Folkes Synder, der havde opvakt denne Herrens, dem forkyndte, forskrekkeligste Vrede og Straf, da siger Herren der: v. 28. Thi det er et Folk, som fordervés ved sine egne Raad, og der er ikke Forstand i dem, her hører vi ikke allene, hvad der i Almindelighed er Aarsag til Synderes Fordervelse, nemlig: Deres egne Raad, men vi seer og i Særdeleshed, hvad der er og har været Aarsag til, at nogle i disse Tider ere faldne i Ulykke, eene og allene ved Deres onde Raad, thi havde De ikke været til Kongens, det Kongelige Huuses og Rigernes Skade, da var der ikke falden et Haar af Deres Hoveder, eller lagt en vred Finger paa Dem. Og som Herren af et forbarmende Hierte ønsker over Israel, og i sit Ønske søger at opvække dem, sigende: Gid de vare viise, saa skulde de faae Forstand paa dette, de skulde betragte deres Ende. v. 29. Mon ikke ogsaa lige Advarsel og Paamindelse har været ofte givet som alle, saa, De nu fordærvede Syndere: erindrer iblant andre den opvækkende Paamindelse

delse Herren gav os sidst afvigte Nyeaars Dag: Lad dig tugte Jerusalem, at mit Hierte ikke skal maaskee drages fra dig, at jeg ikke maaskee giør dig til en Ødelæggelse, et Land, som ingen boer udi, Jerm. 6. v. 8. vel sandt denne Herens Formaning blev vel ikke hørt af Dem, som aldrig vilde høre Herrens Ord, men foruden den ved andre, som hørte det, kunde føres til Dem, saa blev den dog vel hørt af mange, som da ikke vilde lade sig tugte og derfor nu ere ødelagte; Men for det da var med Syndere i Israel, som med de forhærdede til vore Tider, at deres Viintræ var af Sodomæ Viintræ og Gomorræ Agre, deres Druer vare Galde Druer, som have beeske Klaser: Deres Viin var Drage Forgift, og grum Øgle Galde: v. 32. 33. saa forkynder Herren dem og alle forhærdede Syndere, sin retfærdige Hevn og Straf over dem, sigende: Hevnen og Betalningen hører mig til &c. jeg vil ikke opholde mig her med at vise, at Hevnen eene hører Herren til, der vil og kan straffe, som der gives os nærmere Anledning af Texten, at see dette, men allene kortelig vil forestille: Hvorledes Herrens Hevn skulde komme over dem, og kommer over alle slige

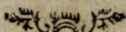
Syn-

Syndere, da Herren siger: Paa sin Tid skal deres Fod snuble; Der viser Herren ikke allene, at der er een af den retfærdige Gud bestemt Tid til deres Straf, og at den langmodige Gud har sat et vist Maal for deres Ondskab, det De ikke ved al deres Magt kan overtræde, men end mere at Herrens Hevn skal komme ved det deres egen Fod skal snuble; som det er i det Legemlige, at den der vandrer om Dagen, og seer til sine Fødder ved hver Trin, eller den, som vandrer i Mørke og om Natten, og har Lys og Lygte for sig, og tager sig i agt, han snubler ikke, men derimod den, som om Dagen kaster Øynene i Veiret og ikke seer sig for, eller i Mørket ikke har Lys og Lygte for sig, han kan snart snuble og ofte falde meget ilde, saa er det og i det Aandelige, de der efter Jesu og hans Aands Formaning vandrer Livets Vey, som om Dagen, Rom. 13. v. 15. i et Levnet de vil og kan være bekiendt for Gud og Menneskene, og i Verdens Mørke tager Herrens Ord med David, som Lys og Lygte for sig Psalm. 119. v. 105. at see ved, og vandre efter, saadanne kan vel snuble, dog falde de ikke; men de der, med Zions Døttre, gaaer med oprakte Halse og Hoveder, Esaiæ 3.

v. 16. frek frem i deres Synder: lever som hiin
Dommere i Staden: der hverken frygtede
Gud eller undsaae sig for noget Menneske,
Luc. 18. v. 4. ja de der i Verdens Mørke for-
agter og forkaster Herrens Ords Lys og Vei-
ledelse, Jer. 8. v. 9. som hine Daarer, der
siger: Viig fra os, vi vil ikke viide dine
Veyes Kundskab: Hiob. 21. v. 14. saadanne
de ikke allene kan snuble og falde, men de maae
snuble og falde over de utallige Fristelsers og
Forargelsers Anstød, der i Verden ligger paa
Livets Vey for dem, og deres Fald er da Her-
rens retfærdige Hevn, den er dem vis: Thi
deres Ulykkes Dag er nær. Der kunde vel
være dem, der ved disse Ords Forkyndelse kun-
de efter det, som skeet er, tænke: ja nu bag
efter er det let at sige, deres Ulykkes Dag var
nær, men foruden at det er Herrens og ikke
mine Ord, saa vilde de betænke: hvor ofte
Herrens Ord har, især imod disse Tider og Til-
dragelser, forkyndet at Straffen hængte os over
Hovedet og Forbandelsen var nær, sandelig
mange veed med sig selv, hvor ofte de har stødt
sig over, at vi som Sendebud vilde være Pro-
pheter at spaae at Ulykkens Dag var nær.
Ja endelig siger Herren: at de Ting som ere
bereedte

beredte haſte at komme over dem, her viſer Herren at Synderes Fald og Fordærvelſe paa deres Ulykkes Dag er langt fra ikke blotte Hændelſer, ſom Daarerne tænker, o ney! det er af den fuldkomne Viisdom og Retfærdighed bereedt for dem, ſom deres Gierningers velfortiente Løn, og fordi de haſte frem i deres Ondſkab, ſkyndede af Mørkhedens Førſte og deres eget fordervede Hiertes Begierlighed, ſom herſker over dem, ſaa haſter den beredte Hevn og Betaling imod dem, og naar de og den haſter imod hverandre, da maae de deſto ſnarere mødes og Syndere da falde i Ulykke: Exempler herpaa har alle Verdens Tider givet, hvor af ſaa mange i Herrens Ord til vores Advarſel ere antegnede. Og hvad ſtørre Beviis og klarere Exempel kan vi have, end naar vi betænker det, ſom i diſſe Dage er ſkeet, der er ikke allene for os, men til andre, ſom hører det fra os, til det klareſte Beviis paa Herrens viſſe Hevn over modtvillige og forhærdede Syndere, og at det er til Guds Folkes Advarſel og Trøſt en Sandhed, hvad Apoſtelen i vor Dages Text af Herrens Ord fremſætter ſom en uryggelig Sandhed: Der ſtaaer ſkrevet: Hevnen hører mig til, jeg vil betale ſiger Herren,

ren, af hvilke Ord vi nærmere vil betragte til Hovedlærdom:

Herrens visse Hevn Guds Folk til Advarsel og Trøst og deri:

I. Herrens visse Hevn.

II. Dette: Guds Folk til Advarsel og Trøst.

I. Herrens visse Hevn.

Da heder det i Texten; Der staaer skrevet Hevnen hører mig til, jeg vil betale, siger Herren. Forend vi kommer nærmere til disse Herrens mærkværdigste Ords Forklaring, da maae jeg i Forveyen erindre deres gudelige Andagt, den fuldkomne Lysenes Faders for os i sit Huus i vore Tider, ja i disse tvende Sabbats Dage beviste og bestyrede Viisdom og Kierlighed til vores Erkiendtligheds og Taksigelses Opvækkelse, at som hans Ord er for vore Siæle den nødvendigste Føde, da Mennesket lever ikke allene af Brød, men af hvert Ord, som udgaaer igiennem Guds Mund, Matth. 4 v. 4. saa, ligesom en Fader efter Tid og Omstændigheder lader fremsætte Føde for sine Børn, saa lader vor Himmelske Fader os

føde

føde med Kundskab og Forstand; Jer. 3 v. 15. Den første Sabbath vi vare samlede efter den store Frelses Dag, da Herren reddede Kongen, det Kongelige Huus, og disse Riger og Lande fra den tiltænkte Fordervelse, hvor mærkværdig efter Tid og Omstændighed var da ikke det evangeliske Vidnesbyrd, der forkyndte os Jesu hielpe Time, ikke allene, den af Jesu bestemte, hielpe Dag, men nærmere den af ham bestemte hielpe Time, da den kom, da var han ikke allene villig, som mægtig, til at forandre Vand til beste Vine, den almindelige Bedrøvelse til den største almindelige Glæde, Men end mere, da skulde Tienerne ja De Tienere, der før ikke kiendte Jesum, staae færdige til at efterkomme hans Befaling, og blive Redskaber til den store Forandring at forandre for Brude Folket og Bryllups Giesterne Angest og Bedrøvelse til Fryd og Glæde, og at aabenbare Jesu Herlighed, saa at de, som før ikke kiendte ham, skulde overbeviiste see den, og de, som før ikke troede, de nu skulde troe paa ham, som da blev os til den skyldigste Lov og Taksigelses Opvækkelse.

Nu det er i afvigte Uge gaaet med os, som med Jesu Disciple efter hans ærefulde Op-

stan-

standelse, at de fra først ikke kunde finde sig i den u-formodenlige Forandring fra Angest og Frygt til Glæde, og de ikke troede for Glæde, Luc. 24 v. 41. Men siden, da de fik deres Tanker samlede, da med et roeligt Sind bleve de glade, da de saae Herren, Joh. 20 v. 20. saa og med os, efter at vi i afvigte Uge ere komne til nærmere Kundskab og Eftertanke om den Fare Kongen, det Kongelige Huus og Rigerne vare udi, det formodentligste forskrækkeligste Blodebad, der var bereed for hver ærlig Borgere, Stridsmand og Undersaat, der vilde blive troe, og bevare en god Samvittighed; Og derved ere komne saa meget nærmere til at høre og see, hvor stor, ja større end vi kunde tænke, at Herrens Frelse imod Kongen, det Kongelige Huus, og os har været, hvad bedre udsøgt og mere rørende Herrens Vidnesbyrd kan da forkyndes os til vores Taksigelses Opvækkelse, end disse os forelagde Textis Ord, der staar skrevet Hevnen hører mig til, jeg vil betale, siger Herren. Vi hører her med udtrykkelige Ord Herrens visse Hevn, Guds Aand forestiller os; Hevneren og Hevnen selv, Hevneren hvo det er: nemlig Herren, Ved denne Herre forstaaes vel almindelig den treenige

Gud,

Gud, der er et i Væsen, og i alle sine Gierninger imod Menneskene, og altsaa ogsaa i sin Hevn, da vi maae bekiende med David; Herren er stor vor Herre er større, end alle Guder, han giør alt hvad han behager i Himlen og paa Jorden, i Havet og alle Afgrundene. Psal. 135 v. 5, 6. Dog da Jesus selv siger, at Faderen dømmer ingen, men haver givet Sønnen ald Dom; Joh. 5 v. 22. saa forstaaes her ved Herren i Særdeleshed; Vor Herre og Frelsere Jesus Christus han der med Rette, ja med ald den Ret nogen kan kaldes og er Herre, da i Fuldkommenhed er vor Frelsere Jesus det, Arvelig efter Faderens Ord; Begier af mig, og jeg vil give dig Hedningene til Arv og Verdens Ender til Eyendom. Psal. 2 v. 8. han er Herre ved Gave; Mig er given, siger han; ald Magt i Himmelen og paa Jorden. Matth. 28. v. 18. han er Herre som Seier Herre over ald Magt og Herredom, som var ham og os imod, han berøvede Fyrstendom og Vælde og førdte dem i Triumph med sig selv; Coll. 2. v. 15. Han den ene sande Herre over alle Ting, Act. 10 v. 36. som Guds Aand kalder med Rette alles Herre; ja Herrernes Herre og Kongernes Konge, 1 Tim. 6 v. 15

som

som de Troende og erkiender for deres eeniste Herre, naar de sige; **Vi have en Herre Jesum Christum,** 1 Cor. 8 v. 6. formedelst hvilken alle Ting, og vi formedelst ham. Ham er det Apostelen her, som Guds Aand og paa andre Stæder kalder **Herren,** især synes Apostelen her at have Hensigt til det Vidnesbyrd der af Propheten er givet om ham, **Herren er vor Dommere, Herren er vor Lovgivere Herren er vor Konge,** han, han skal frelse os, Esaiæ 33 v. 22. Han er den mægtige i Israel, der har beviist hos os, det han sagde og giorde imod Jerusalem, der af en troefast Stad var bleven til en Hore, og hvis Førster vare modtvillige og Tyvenes Staldbrødre. Jeg maae hevne mig paa disse mine Fiender. Esaiæ 1 v. 24. Denne Herre er ene den fuldkomne Hevnere, der har Ret og Magt, ja som veed, vil, kan, og skal hevne; thi han er en alvidende Herre og Hevnere; De Herrer og Dommere, der skal kunde retfærdig hevne og straffe Misgierninger, maae være vel bevidst og fuldkommen forsikret paa, hvo Syndere og Overtrædere ere, som skal straffes, at de ikke skal straffe de uskyldige, og lade de skyldige gaae frie, der behoves for dem visse og tilforladelige Vidnesbyrd, derfor havde

Her-

Herren! befalet at der skulde dømmes i en hver Sag efter toe eller tre Vidner; 5 Mose Bogs 17 v. 6. Men hvorofte beklageligst skeer det ikke, at Vidnerne, som imod Jesum, ere troelose, Formodningerne ugrundede og Forestillingerne falske hvorved den retfærdigste Herre kan blive bedragen, som vi seer paa den reedelige David, der efter Zibæ falske Forestilling, giorde den oprigtige Mephiboset Uret. 2 Sam. 19 v. 29 Men denne Herre er en fuldkommen alvidende Dommere og Hevnere, der med en Gud dommelig Alldvidenhed seer alle Ting, som ere blotte og som Indvolde udspilede for hans Ansigt, Heb. 4 v. 13. han seer, dømmer og hevner ikke efter det hans Øyne seer og hans Ørne hører Esaiæ 11 v. 3. i det udvortes, ney, Han randsager Hierter, og prøver Nyrer. Psal. 7 v. 10. Han har ikke behov at nogen skal vidne for ham om et Menneske, thi han veed selv hvad der er i Mennesket. Joh. 2 v. 25. han seer ikke de udvortes Gierninger allene, ney han sætter vore skiulte Synder i sit Ansigtes Lys. Psal. 90 v. 8. Hans Domme ere ofte i Tiden, som de skal være i Evigheden, da han skal føre til Lyset det, som er skeet i Mørket og aabenbare Hierternes

Raad.

Raad. 1 Cor. 4 v. 5. og hvor enhver for hans retfærdige Domstoel, skal faae efter det, som er skeet ved Legemet enten det er ondt eller godt. 2 Cor. 5 v. 10. han er og en Retfærdig Herre og Hevnere, er Herren og Dommeren ikke retfærdig i sin Dom og Hevn uden Persons Anseelse at straffe, da hielper det lidet eller intet, at han veed det onde, som skeer. Der har i den onde Verden været og er af dem, der tage Gave af Skiødet for at bøye Rettens-Stier. Ordspr. 17 v. 23. ja de der med Achab. sparer dem som Herren har forbandet. 1 Kong. 20 v. 42. ja de der til deres egen Forbandelse, sige om det Onde godt. Esai. 5. v. 20. Vi har havt alt for mange bedrovelige Beviiser derpaa, at Sabbathens modtvillige Overtrædelse og Misbrug til de afskyeligste hedenske Laster og Uteerligheder, med alle andre Synder og strafskyldigste Gierninger har ikke allene været bekiendt for os, men fra os til vores Beskiæmmelse været bekiendt for Fremmede uden om os, men derfor ikke ere blevne straffede, ney skrækkom ere blevne under Mørkhedens Magt tilladte, men langt anderledes Hevnere er Herren, vi vide med David, at Herrens Domme ere Retfærdighed. Psal. 119 v. 75.

det

det har derfore været Guds Børens Haab, som Prophetens; Herre Zebaoth, du retfærdige Dommere, som prøver Nyrer og Hierter, jeg skal see din Hevn paa dem, thi jeg haver aabenbaret dig min Sag. Jerm. 11 v. 20. Og Gud skee ævig Tak, som lod ikke vores Haab blive beskiæmmet, men opfyldte det til alles vores Glæde, at det nu maae heede til det forhen nedtrykte og foragtede Danske og Norske Zion, som forhen til det Israelitiske, Fryd dig saare Zions Daatter, raab med Glæde Jerusalems Daatter, see din Konge kommer retfærdig og en Frelser. Sach. 9 v. 9. Vor Herre er og en almægtig Herre og Hevnere, Hvad hielper det at en Herre og Dommere veed det Onde, som skeer, og retfærdig vil hevne og straffe, naar han ikke har Magt over de Skyldige, at han kan straffe, at deres Tal er ham for stoer, deres Magt ham for høy, det maae jo da gaae med saaden een, som med Løth i Sodoma, hvor deres Ondskab, som han vidste og gierne vilde afvende, men ikke kunde, den piinte hans retfærdige Siæl. 2 Petr. 2 v. 8 Men saa er det ikke med vor Herre, de onde ere ikke saa mange, deres Vælde ikke saa stor, ellers deres Modstand saa stærk;

at jo Herren lettelig kan hevne, han kan slaae de Ugudelige med sin Munds Riis, og adsprede de Hovmodige med sine Læbers Aande; Esai 11 v. 4. Heele Naturen staaer færdig til hans Tieneste, at udføre hans Hevn, Ild og Hagel, Snee og Damp, de love Herren i det de udrette hans Ord; Psal. 148 v. 8. Han som ved Syndfloden kunde bortskylle den første onde Verden, i Havet kunde levende begrave den forhærdede Pharao med alle sine Viise og Troldkarle omkring ham, ja han som med Svovel og Ild i en hast kunde ødelægge de fire ugudelige Stæder, O! Hans Magt, som hans Forstand er urandsagelig; Es. 40 v. 28. Den samme til Hevn over hans Fiender i Dag som i Gaar og i ald Evighed, som de trodsige Syndere, der med oprakt Haand synder imod Himmelen, De kan ikke imodstaae Herrens Hevn i Tiden, saa mindre i Evigheden, ney, han kan fordærve Siæl og Legeme tillige i Helvede: Matth. 10. v. 28. Ja endelig hører til en retfærdig Dommere og Hevnere at han maae være Sandrue, at naar han forkynder Hevn og Straf, og affiger Hevnens Dom, at den da ogsaa fuldføres over de skyldige hos Mennesker kan Sindet forandres, Hevnen opsættes

og

og glemmes, de Ugudelige blive benaadede, og derved saa meget mere dristige til at giore mere ondt; men saa er det ikke med Herren, har han sagt det og skulde han ikke giøre det, har han talet det og skulde det ikke skee: 4 Mos. Bogs 23. v. 19. Vel er det sandt: Guds Langmodighed, som lokker og leder Syndere til Omvendelse, den kan vel en Tid, som oversee med Syndere, og i den Tid, kan de fortrængte Guds Børn blive forsagte, som Zion der siger: Herren har forladt mig, Herren har forglemt mig: Esaiæ 49. v. 14. Syndere kan blive sikre og tænke som hine, at Gud er ligesom de ere: Psal. 50. v. 21. ja de sikre Syndere blive forhærdede og sige: Vi har syndet for og hvad skedte os, Syr. 5. v. 4. men lad nogen af disse komme frem at sige, om ikke Herren haver givet os Beviis paa, at han har holdt sine Ord, jeg maae her erindre dem det jeg i friemodig Tillid til Herrens Hevns Vished paa Aares første Dag vidnede: Er Herrens Ord Sandhed? da er Forbandelsen ikke langt borte, enhver forstod vel da at jeg ikke spurgte som tvivlende, om Herrens Ords Sandhed, men som overbevisende, og trøstende, at saa vist som Herrens Ord var Sandhed, saa vist

var Forbandelsen nær, vel vidste jeg da ligesaa lidet, som de, af det som skee skulde, men see hvor Herrens Ord ved sine Tieneres Rost forkyndes og opfyldes, og lovet være Herren der har stadfæstet sit Ords Sandhed, til sit helligste Navns Ære, til Vantroens Overbeviisning, til Spotternes Beskiæmmelse, og til hans Børns Troes Bestyrkelse, og alles vores Glæde, saa vi har faaet Troen i Hænderne, at Herren er en fuldkommen Hevnere, det Apostelen med Herrens Sandheds Ords Vidnesbyrd stadfæster, sigende: Der staaer skrevet, Apostelen altsaa hermed vil sige: naar det er skrevet ved Guds Aands Drift, og ved Herrens Sendebud forkyndet, saa er Opfyldelsen deraf saa vis, som den allerede var skeet, de Troende har altid været forsikrede herpaa, og de som ikke vilde troe det før, de maae troe det nu og overbeviste med Apostelen tilstaae: Vi kiende den som haver sagt: mig hører Hevnen til, jeg vil betale siger Herren: Hebr. 10. v. 30. Naar Apostelen ellers siger: Der staaer skrevet, da har han dermed Hensigt til Moses og Propheternes Vidnesbyrd, ved hvilke Herren har talet til Fædrene, det som og maae agtes, troes og efterleves af os, det var da ikke allene ved

Mosen

Mosen at Herren talede disse Ord, vi hørdte i Indgangen til Israel, som og til alle, men de ere ved Propheterne ofte igientagne, saa byder Herren Propheterne: Siger til de Mistrøstige af Hiertet, værer frimodige og frygter ikke, see eders Gud skal komme med Hevn, ja Guds Betaling, han, han skal komme og frelse eder: Esaiæ 35. v. 4. og atter: Herren klædte sig med Hevns Klæder og iførdte sig med Nidkiærhed: ja at forbiegaae mange igientagne Vidnesbyrd ved David og Propheterne, saa heder det til den store Stad Ninive ved Propheten Nahum: 1. v. 2. Herren er en Hevnere, ja en Hevnere og haver Grumhed, Herren er en Hevnere imod sine Modstandere, og den som bevarer Straffen for sine Fiender: saa blev forkyndt og opfyldt paa Ninive, saa er forkyndt og opfyldt hos os; Vi seer deraf at Hevnen er Herens Regale; Ham som ald Jordens Konge egentlig tilhørende, der er til hans Retfærdigheds Ære, og af Herren udføres, ved hvem han vil, over hans og hans Folkes Fiender og Modstandere, der drevne af den Helvedes Løve Satan søge at opsluge dem. Og som Apostelen forestiller os Hevneren som er

Herren, der er vis og upaatvivlelig i sin Hevn, saa forestiller han os ogsaa, denne Herrens Hevn i sig selv: Os forekommer da et særdeles mærkværdigt Ord, der er saa nøye passende med Herrens Hevn over sine Modstandere iblant os, Ordet bemærker ikke allene ald Hevn og Straf i Almindelighed der kommer over de Onde for deres onde Gierninger i hvad de ere for Synder, da Hevnen er en Betaling af Gud derfor, hvorfor Hevn og Betaling settes sammen og det eene Ord forklarer det andet, men Ordet bemærker i Særdeleshed: Saadan Hevn, som udføres over dem, der paa en uretfærdig og voldsom Maade ved uretfærdig tiltagen og misbrugt Magt undertrykker deres Næste og Medmennesker, saaledes bruges det, om Moses, der slog Ægypteren, og hevnede hans Uret, som blev ilde medhandlet; Ap. Giern. 7. 24. ja Ordet bemærker saadan en Hevn paa de Onde, der skeer til Guds Børns Frelse, saa bruger Christus det: da han siger: Skulde Gud ikke redde sine Udvalde, som raabe til ham Dag og Nat, jeg siger eder: Han skal snart redde dem, Luc. 18. v. 7. 8. hvor Ordet redde egentlig heder at giøre Hevn for sine Børn,

mærker

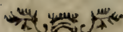
mærker her: Elskelige i Christo, hvor nøye disse Herrens Ord passer sig paa vore Tider og Omstændigheder, og viser Herrens Hevn som er skeet, ikke allene til disse Ondes retfærdige Straf, men hvorfor Herren hat hevnet sig paa dem, ikke allene til andre og alle Deres Synders Betaling, men især for Deres selvtagne og misbrugte Magt, til alles Undertrykkelse, foruden her at tale om det høyeste og uhørligste, Deres Vold og Undertrykkelse, som de agtede Herrens Salvede og det Kongelige Huus, saa var her jo i Staden, ja i Rigerne ingen Stand, ja ingen ærlig Mand, der jo var trykt og undertrykket af Dem, som saaes af Deres Gierninger, og hørdtes af de Fortryktes almindelige Klage. Vel sandt! Præste-Standen var endnu den Stand, som ikke var undertrykt, og imod hvilken Deres Anslage vare ikke udførdte, ja sandt, det var og den Stand, som Drømmerne opsatte til sidst, men disse Drømmere drømte da ikke om, at de skulde sidde i Lænker, naar vi til Herrens vor Guds Ære staar i hans Tieneste, til at velsigne Folket, naar hine staae i deres Gierninger til Forbandelse, 5 Mose Bogs 27. v. 11. 12. Men var da Præste-Standen ikke trykt af Dem, var der ingen Begyndelse giort dertil,

jo sandelig her gaaer Syn for Sagen, foruden at tale om alle de Skandskrifter, der ere gaaet ud om os, og alle de ugrundede og ubeviiste Beskyldninger over os, da de endog Standen til Foragt gave Anslag til at afdrage os Klæderne, saa er der Østen og Vesten i Staden merker efter Dem, hvad de agtede, der ere Herrens Huuse lukte, og følgelig Herrens Tienere udelukte. Vi veed hvad der er skeet Østen i Staden, paa den Høysalige Konge **Friderich den Femte**, Hans priseligste Stiftelse, hvor Han sit Navn til evig Ære havde anrettet et ret Pleye-Huus, hvor der skulde slades Olie og Viin i de Syges Saar, Han viiste der at Han som den store Menneske Ven elskede ikke allene sine sunde og karske Undersaatter, som en Fader, men af Faderlig Medlidenhed bar og Omsorg for de Syge, ikke de Riige og Formuende allene, men og de Fattige og Hielpeløse, som meest trængede, men Hans store Kierlighed indsaae, at det var forgieves at læge Legemet, hvor Siælen var syg, Han vilde derfor at Helbredelsen skulde skee efter Jesu Hielpe Maade, først at forlade Synden, Matth. 9. v. 5. og derpaa at sætte Legemet i Stand til at staae op at vandre, derfor skulde der være et

Her-

Herrens Huus ved et Syge-Huus, at de Elendige ikke allene kunde som hiin: ligge ved Templens Dør: men kunde komme i Templen at lære Herrens Ord, Act. 3. v. 2. og blive overbeviiste og trøstede med at det er Herren som læger dem: 2 Mose Bogs 15. v. 26. Dette Herrens Huus er ikke allene lukt, som Pleye-Huuset for Stadens fattige Borgere, men skrækkom misbrugt til det, som jeg ikke fra dette hellige Sted vil nævne, skulde man forestille sig at der kunde være Undersaatter, der turde give Anslag til saadanne Ting eller udføre saadanne skrækkomme Gierninger. Vender vi vore Tanker Vesten i Staden, hvad møder os ikke de bedrøvelige Spor af deres Undertrykkelse, den rare, den ævig ærværdige Stiftelse af den Høysalige Kong **Friderich den Fierde**, der af Hans store Efterkommere var bleven velsignet, med saa mange salig afdødes og endnu levendes Gaver var beriget, og med saa mange Forbändelsers Forkyndelse hegnet og fra Vold og Undertrykkelse bevaret, det velsignede Vaysen-Huus, hvor den høye Stiftere, som den kiærligste Foster Fader vilde at de forladte Fader og Moderløse Børn skulde finde Føde og Underholdning for Siælene,

saavelsom for Legemet, at de Gud og Kongen til Ære Staden og Rigerne til Velsignelse, glade kunde sige Fader og Moder forlode mig, men Herren har annammet mig; Psal. 27. v. 10. See denne Stiftelse er ophævet og de Fader og Moderløse Børn udsatte og adspredte, ja bedrøvelig at høre at den vederstyggeligste Hoere-Slægt, torde begiere nogle af dem, for fra Ungdommen at vildet opofre dem til Fordærvelse: Det Herrens Huus, hvor disse for fra deres Ungdom bleve oplærdte i den hellige Skrift, 2 Tim. 3. v. 15. og hvor de til manges Opbyggelse, giorde regde for det Haab som var i dem, 1 Petr. 3. v. 15. er nu lukt, Herrens Tienere der forbudet længere at forkynde Herrens Ord, hvilken en gruelig Begyndelse? Og hvad vilde blevet med den øvrige Præste-Stand, om Herren sit Navn til ævig Ære ikke havde svækket deres Magt og forstyrret deres Anslag, var da Præste-Standen med andre Stænder ikke trykt, ved Forventelse af de Ting som skulde komme over dem? Ja end mere ved at see andre Stænders Undertrykkelse; vi vare dog ikke Steene, hvad maatte det indtil Siælen pine os at see vore Velyndere og Velgiørere uden Skyld og Brøde at stødes fra Embeder og Levebrød, hver Stand at undertrykkes

i sin

i sin Nærings Brug, naar vi iblant de bedrøvede efter Herrens Bud skulde trøste Herrens Folk og tale kiærlig til Jerusalem; Esai. 40 v. 1 hvad maatte vi da ikke græde med de grædende og trykkes med under deres Byrder, for uden at tale om vores Tab ved deres Tab, som i alt dette maatte være os det mindste. Ja hvad maatte vi ikke med Propheten ønske; At vor Hoved var Vand, og vore Øyne græde Kilder; Jer. 9 v. 1. ved Betragning af Stadens uligneligeaab::abare Ugudelighed, at see Hoerens Folk ved Middags Solen at fare om for at lokke til sig, og forføre den ubekræftede ulykſalige Ungdom, ja om Natten, naar vi skal gaae, hvor vi kaldes til Syge og Døende, at vi da, som er mødt mig og flere, skulde forhaanes og spottes af deres frekke Ugudelighed; Ja hvad kunde det andet end bedrøve og nedtrykke os, at see hele Flokke at gaae til Spille-Huuse, naar de fortrykte Guds Brøn søgte til Herrens Huus, men lovet være Herren, der ved Retfærdighedens Sverd lod fælde Anførerne til disse yderste Uteerligheder! blev da ikke Præste-Standen med andre Stænder trykte og undertrykte af Bedrøvelse? til at rædde os som undertrykte, er det at Herrens Hevn har været, hans Navn af os

og

og vore Efterkommere til ævig Ære, vi seer alle med Glæde Herrens Ord stadfæstet, der staaer skrevet Hevnen hører mig til, jeg vil betale, men er det nu nok at vi hører og seer Herrens visse Hevn og at Herrens Hevn fra os bliver bekiendt for andre Riger og Lande, O Ney! Texten lærer os end mere i hvad Oyemeed dette forkyndes, nemlig.

II. Herrens visse Hevn hans Folk til Advarsel og Trøst.

Da heder det: Hevner Eder ikke selv, her hører vi i hvad Oyemeed det er, at Apostelen forkynder Moses og Propheternes eenstemmige Vidnesbyrd om Herrens visse Hevn, at denne Sandhed skulde advare og afholde dem og alle, som vare forurettede og fortrykte, at de ikke skulde hevne sig selv. Der er hos Mennesket af den fordærvede Natur en Tilbøyelighed til Had og Hevn, denne synes os at være retfærdig, naar vi ere forurettede og undertrykte af andre, at vi da hevner os paa dem, om vi kan, og paa hvad Maade vi kan, og det saa meget mere, naar vi veed og seer, at det er aabenbare Ugudelige, som trykker og plager os, at de ere Guds og Menneskens aabenbare Fiender. I saa Fald kan det let gaae med de

skro-

skrøbelige, som det gik med den store Asaph, der siger; Jeg var nidkiær paa de Galne, da jeg saae at de gik de Ugudelige vel; Psal. 73 v. 3. Dette høres alt for ofte i de ubesindige Forbandelsers Ønsker der giøres over dem, ja vel og ofte kan udbryde til i Gierningen at hevne sig paa dem, men herimod er det Guds Aand til Advarsel vidner. Hevner Eder ikke selv: sande Christne skal kiendes for Gud der af at de haver Christi Sind; Phil. 2. v. 5. Og det skal bevises for Menneskene til deres Opbyggelse i Christi sande Efterfølgelse, som nu Christus ikke skiændede igien da han blev overskiændet og ikke truede der han leed; Men han overgav det til ham, som dømmer retfærdig; 1 Petr. 2 v. 23. Saa skal og Christnes Forhold og Omgang være i og under deres Undertrykkelse. ja som han i steden for at hevne sig paa sine Fiender, der naglede ham paa Kaarset, som han havde Magt til, saa bad han for Dem; Fader forlad dem; thi de vide ikke hvad de giøre; Luc. 23 v. 34. Saa skal og Christnes Forhold være, og det saa meget mere som Hevnen hører ikke os, men Herren til, han vil betale, dog maae vi her ikke tænke, at Apostelen vil forbyde Øvrigheden at hevne og straffe,

Ney tvertimod viser Apostelen i det følgende Capitel, at Ovrigheden ikke allene ere berettiget af Gud, som har givet dem Retfærdigheds Sværd, at de dermed kan straffe; Rom. 13 Men end mere ere befalede af Gud, at de skal straffe, ja Herrens Ord og Exempler beviser at de drager Forbandelsen over sig og sine om de ikke straffer, som det til andres Advarsel heder til Achab. fordi du lod den Mand, den jeg har sadt i Baand, af din Haand, da skal din Siæl være i steden for hans Siæl og dit Folk i steden for hans Folk. 1 Kong. 20 v. 42. Øvrighedens Hevn er Herrens Hevn; Naar den efter Guds og Landenes retfærdige Love udføres uden Persons Anseelse over de skyldige, da den Siæl som synder, den skal døe; Ezechiæ 18 v. 20. Men egen Hevn uden Ovrighedens Befaling den er Synd, det er en Formastelse imod Hevnens Gud, at vilde tiltage sig hans Ret og Magt, den har Vantroe til Grund, at Gud enten ikke veed og vil, eller at Gud ikke kan hevne, det er en Formastelse imod Ovrigheden, som Gud i deres Stand og Embede har givet Ret og Magt til at hevne, det er til Guderne paa Jorden at Gud i Himmelen siger, redder den fattige og ringe,

frict

frier ham af den ugndeliges Haand; Psalm. 82 v. 4. Men det er en stor Formastelse af den fattige og ringe at vilde hevne sig selv, derfor heder det: hevner eder ikke selv, hvor nøye passende er ikke ogsaa her vor Textis Ord til vore Tider og til Overbevisning imod den Uroe om Natten i Staden efter Herrens, os alle glædelige, Hevn og Frelse om Dagen, det Røverie og Plyndrende der skeede af en ubesindig Nidkiærhed i nogle Huuse her i Staden, var i sig selv ikke ret, de som giorde det havde ikke Ret dertil, thi Gud baade kan og vil hevne sig saavel paa de smaae som de store, og en retfærdig Konge vilde ikke spare disse, naar de vare strafskyldige mere end hine, disse Huuse, som var Regieringen en Vanære, og Staden og Folket til Beskiæmmelse, vilde vist ikke blevet ustraffede, og altsaa var det ikke ret at forekomme den fortiente retfærdige Hevn, men hvad kan man sige om det, som skeedt er, vi maae sige derom det som Propheten siger, disse ere ringe de, de handle daarligen, fordi de kiende ikke Herrens Ret. Jer. 5 v. 4. Ja naar vi betænke Herrens egne Ord, der siger, mon der kan være en Ulykke i en Stad og Herren haver ikke giordt den; Amos. 3 v. 6. Da maae

vi

vi tilstaae at, som Herrens Haand var i den Gierning der skeedte om Morgenen og Dagen igiennem, saa var Herrens Hevns Haand i den Gierning der skeedte om Aftenen, og Natten, ja naar vi skulde troe Rygtet og de skrækksomme Formodninger, om Ondskaben havde faaet fuldfordt deres Forehavende, da skulde de redelige Borgeres Huuse været overladt til saadan en Medfardt af de Onde, saa seer vi hvor den retfærdige Gud lader de ondes Møye komme igien paa deres Hoved og deres Fortrædelighed nedfare paa deres Hoved Isse; Psalm. 7 v. 17. at det, de Reedelige tiltænkte, Onde faldt paa den Hoeragtige Slægt, og som det er ikke første Gang, at Forsynets Bestyrelse tillader den eene onde at plage den anden, saa var her Giengieldelsens Ret, som Propheten Samuel fra Herren siger til den Vellystige og forhærdede Amalekiternes Konge Agad. Ligesom du har berøvet andre saa skal du igien berøves, 1 Sam. 15 v. 33. Saa er det skeet disse, at ligesom de har berøvet og bedrøvet andre, saa ere de berøvede og bedrøvede igien, de har berøvet mange brave Forældre deres Børn ved deres Forførelser, berøvet dem derved ikke allene deres Gods og Formue, men og deres timelig Lyksalighed, ja og kan befryg-

tes

tes disse forførdtes evige Salighed, og hvad har kundet foraarsage kiærlige Forældre mere Hierte-sorg og Bedrøvelse? De har berøvet mangen en dydig Abigael sin forhen elskende Mand og forført mangen en dydig Hustrue, desvær her ere Exempler og alt for mange, i et Øyeblik blive de berøvede og bedrøvede paa en syndig Maade, hvo seer ikke Giengieldelsens Ret, Herren give at denne deres Bedrøvelse maatte opvække hos dem den rette Bedrøvelse efter Gud, som giør Omvendelse til Salighed, som man ikke fortryder; 2 Cor. 7 v. 10. Ligesom jeg og vil haabe at ingen vil eye og beholde det røvede Gods, men har de i en ubesindig Hastighed enten taget eller tilkiøbt sig det, at de da strax skiller sig derved og hellere lider det mindre Tab end i Tiden vist det større, da Gud vil og kan ved redelige Fordele velsigne dem, imod at de som har taget og tilkiøbt sig det, de har i Eye og for deres Penge har tilkiøbt sig det, som vil blive dem til Forbandelse, thi betænk: nogle Uskyldige kan og i den Hast ved Natten være blevne berøvede, mig er forekommet saadant et Medynksværdig Exempel. Er det nu saadanne uskyldige Folkes Gods, de har faaet, er det jo aabenbar Synd at eye og be-

holde det, er det derimod uretfærdig samlet Gods, da bliver det vist til Forbandelse at ville berige sig dermed og benytte sig deraf, thi betænk, hvordan de klæder sig, naar de iforer sig Horens Smykke, og hvor roelig Søvn kan der blive paa de Klæder, som før var Horens Leye. Herren selv give alle Afskye dertil, at de ikke ved Forgribelse derpaa, skulde befrygte, det kunde gaae dem som Adonibesek, der siger: Som jeg har giort imod andre, saa har Herren betalet mig, Dom. Bog 1 v 7. men som Esra og Sechaniabe, drøvedes efter Herrens Frelse over, at Folket havde besmittet sig med fremmede Qvinder, bad og formanede dem, at de skulde adskille sig fra dem, og lade dem fare, som Folket redelig efterkom, saa vilde jeg ønske og bede, at alle vil giøre ligesaa ved det røvede Gods, som efter Herrens Frelse er den overblevne Smitte, og enhver seende Huusfader vilde forbyde med den blinde Tobia: Vi maae ikke eye det som er staalet, Tob. 2 v. 18 at ikke vor milde og retfærdige Monarch skulde nødes at straffe dem i retfærdig Vrede, som Han advarer i Naade: Herrens visse Hevn er og hans Folk til en kraftig Trøst: blive de af Vold og den misbrugte

Over=

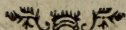
Overmagt fortrykte ja undertrykte, maa de lide for de ikke kan imodstaae og afværge, o! det er dem en Trøst: Herren skal hevne og redde, det, som den redelige Præst Sacharias sagde, da de dræbte ham, fordi han troelig havde advaret dem: Herren skal see og randsage det, 2 Kron. Bog 24. v. 22. det er og bliver altid en trøstig Sandhed, Herren seer den Møye og Uret der skeer hans Børn, som giver deres Sag i hans Haand: Psalm. 10. v. 14. ja han ikke allene seer og randsager det, men end mere hevner og straffer, saa at, som det er retfærdig hos Gud at give dem Trængsel som trænge hans Børn: 2 Thess. 1. v. 6. saa skal og den Retfærdige, efter sin Bedrøvelse, glædes naar han seer Hevnen: Ps. 58. v. 11. Det er ved alle Tiders Exempel stadfæstet, og hvad større og kiendeligere Exempel kan stadfæste dette, end det som nyelig er skeet hos os, da vi har seet og mere vil faae at see Herrens retfærdige Hevn, at han har hørdt og i Naade bønhørdt sit fortrænkte Zions Sukke, som jeg her maae erindre deres gudelige Andagt Zions væmodige Sukke paa Kirke-Aarets første Dag, da den med Israel bad: Vaag op, vaag op før dig i Styrke, du Herrens Arm! vaag

op ligesom i gamle Dage iblant de forrige Slægter: har Gud ikke bønhørt, er han ikke vaagnet, som syntes at sove, har ikke Herrens Arm iførdt sig Kraft, som da syntes at være afmægtig, da sang Zion sukkende: Jesu giv Seyer, giv os snart den Glæde! at Zion raaber det er alt skeet, Babel er falden, see hvor Hoerens Sæde styrtes med hende til Afgrunden need, ach! Herre giør dog paa Striden en ende, lad Zions Kamp sig til Seyer snart vende; er ikke denne Zions sukkende Sang til Herrens Ære og Zions Glæde fuldkommen bleven opfyldt, at Zion nu raaber af glæde det er alt skeet, var da Zions Suk forhen i nogles Tanker forgieves, andre endnu haabende sukkede: Ach! hvor længe skal det vare, Psalm. 90, v. 13. og Spotteren trodsede og beloe det, Gud skee evig Tak, som har styrket de Svage, nedslaget de Stolte og beskiemmet Kongens, det Kongelige Huuses, Rigernes, og hver ærlig Mands Fiender, er her da ikke en trøstig Forsikring for Guds Folk dem til Opmuntring: At Hævnen hører Herren til; som David da til Herrens Ære, siger: Psalm. 126 v. 1, 2. Der Herren omvendte Zions Fængsel, da vare vi som drømmen-

de

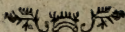
de, da blev vor Mund fyldt med Latter og vor Tunge med Fryde Sang, da sagde man: Herren har giordt store Ting imod os, derfor ere vi glade, saa blev det opfyldt paa os, de fleste laae i deres søde Søvn, da den gode Gud, som Israels Vægtere, han ved nogle vaagede til at omvende Zions Fængsel og at opfylde vore Læber med Fryde Sang, ja hvilken en glæde i afvigte Uge for Levi og for Landets og Rigernes Børn, at, i steden for Kongens Fiender, havde udspredt om ham, som Zions Konges Fiender om ham: vi saae ham, men der var intet hos ham; Esaiæ 53 v. 2. Saa har vi nu seet ham med en Majestætisk Mildhed offentlig at fremstille sig og naadigst at tilkiendegive sin Forsikring at Levi og Landets Børn alle tage Deel i hans og det Kongelige Huuses Glæde over Herrens Frelse til Kongens det Kongelige Huuses og Rigernes Gavn og Gode, hvad maae vi ikke alle takke Gud, som haver ladet vore Øyne see denne sin Salvede, som frelst og som igien given os af Gud, hvor forbundne ere vi ikke at takke den æwige gode Gud og uafladelig at anbefale vores Allernaadigste Konge i Kongernes Konges trygeste Beskiermelse og Ledsagelse, at

Herrens Vidnesbyrd maae stedse være hans Raadsmænd Psalm. 119 v. 24. og at Hans Kongelige Majestæt maae ledes ved Herrens Raad; altid til Guds Ære, det Kongelige Huuses Glæde og Rigernes til tagende Lyksalighed indtil han, Gud give! sildig og mæt af Dage annammes til den høyeste og ævige Ære. Hvad glæde har det ikke været for Levi og Landets Børn at see vor dyrebare Konges og Landets Moder, som for med bittre Taare beklagede Landets Børns Nød, og ved sit Kongelige Bord aad sit Brød med Suk og blandede sin Drik med Graad over sit Folkes Elendighed. at see denne Maria med en glædet Siæl i sin Frelser at ophøye Herren og som det opbyggeligste Exempel at takke sin og vores Gud, for Kongens, sin og vores Frelse, hvad har vi ikke Aarsag at tilbede Hendes Majestæt et langvarigt Liv, Sundhed, Glæde og Lyksalighed, da vi ere fuldkomne forsikrede paa, at Hun til Guds Ære og vores Gavn vil ved Herrens Naade og Kraft blive Kongen en Raadgiverinde til gode Ting og en Paamindelse i Omhue og Sorg; Visdoms Bogs 8. v. 9. Hvilken en Glæde for os alle at erfare Kongens Søns vor dyrebare Cronprintzes,

ønske-

ønskeligste Sundhed og Velsignelse, foruden de helligste Pligter der forbinder os alle at takke den gode Gud, der ved sin besynderlige Naades Kraft og Beskiermelse har opholdet og bevaret Hans Kongelige Høyhed, som Rigernes Haab, hidindtil, saa, naar vi vil vore Børn og de efterkommende Slægter saavel som os selv, da ere vi høyst forpligtede med forenede Hierter u-afladelig at anraabe vor Herres Jesu Christi, den Herligheds Fader, at han vil give Ham Visdoms og aabenbarelses Aand udi Hans Kundskab, at han fra sin Ungdom maae lære den Hellige Skrift der kan giøre Ham viis til Salighed, som og paa denne Visdoms Grund det, som hører til Hans og i Tiden Rigernes og Folkets Lyksalighed, store Gud! giv Kongens Søn din Retfærdighed, at Han i Tiden, som en Mand efter dit eget Hierte, kan dømme dit Folk i Retfærdighed, og dine Elendige med Dom. Hvilken en Glæde for os at see Kongens Broder, som den redeligste og elskværdigste Jonathan at staae ved Kongens Side, som den Troefaste, Kongen med Vished kan hælde sig til, der sviger aldrig med Raad eller Daad, men vil ved Viisdoms Aands Ledsagelse med et villigt Hierte opofre Siels og Legems Kraft til Kongens og Riger-

nes Nytte, vore Bønner skal uafladelig henlægge Ham i den store Lysenes Faders Arme, der har været Hans Ungdoms Ledere, Jer. 3 v. 4. at den fuldkomne Treenige Gud vil med det fuldkomne Eenigheds og Kiærligheds Baand uopløselig sammenbinde disse Tvende Brødre at det af andre uden om os kan siges, hvor godt er det i det Danske Konge-Huus, hvor Brødre boe eendrægtig tilsammen, der har Gud budet Velsignelsen at være, ja Livet indtil ævig Tid; Psalm. 133 v. 1, 3. ja hvilken en Glæde for os at see den i Kongelige Dyder og en sand Gudsfrygt Ærværdigste Prinzesse der i 4re Kongers Tiid har tilbedet det Kongelige Huus og disse Riger og Lande, ald aandelig og legemlig Velsignelse, og vist jo længere jo mere ved sine Forbøn, der har staaet i Gabet for Herrens Vrede, Es. 28 v. 30 at see Hende af Himlen opholdt i Sundhed og Siæls Munterhed til at see sin Høystsalige Broders Søns Søn bevaret og frelst paa den Kongelige Trone og derfor at opmuntre alle med sig at love Herren; den Gamle af Dage forlænge og velsigne Hendes Levedage! og lade Kongen, det Kongelige Huus og os alle længe høste Frugten og Velsignelsen af Hendes Forbønner, til Hun i Gud fuldkommen glædet gaaer ved den, give Gud! endnu langt borte Aftens-Stund fra Bønnen til Beskuelsen af den evige Glæde og Erlangelse af den evige Ærens Krone. Dette salige Syn, som en Følge, af Herrens Hevn har vi seet, hvo maa da ikke glæde sig? Gud har givet os en ret Purims-Fest, Ester 9. v. 22. der bør være for vore Børn og efterkommende Slægter til Dagenes Ende, Herren give at den som hines Purims-Fest: maa ret helligholdes til Guds Ære, fælles Opbyggelse og Glæde og til den Fattiges og Elendiges Vederqvægelse, at og De af de Formuendes Haand, maa blive velsignede og opmuntrede med os at prise Gud for Kongens, det Kongelige Huses og alles vores Frelse, da vi nu som ved vor Kongens Regierings Begyndelse, ja bestandig med forenede Hierter vil sukke, bede og ønske: Herren velsigne dem, Kongen velsigne! og Herren forbande dem, Hannem forbande! og Folket skal sige Amen! Amen!